

100-klubbens första årliga sammankomst – en summering

Efter initiativ av Ståbis (*den äldre*) hamnade man, tillsammans med övriga ”hundringar”, plötsligt sittandes på en snöskoter på väg upp till de extremt snöbeklädda områdena vid Bösjön, och därmed faktiskt – i princip - så långt ifrån gäddan som man faktiskt kan komma i vårt närområde (men det var ju av underordnad betydelse den här gången).

Vacker vy!

En annan är ju van vid en gammal god Orsaspark med ”fetmedar” som prefererat transportmedel vintertid – så att bestiga en ilsket surrande snöskoter var ju som Ni förstår en smärre chock. Jon var också mycket snabb att påpeka att undertecknad och en snöskoter inte direkt var intimt förknippade och att sist han såg mig i närheten av en skoter var under ”svågertiden” för sisådär 16 år sedan, och då hade jag tydligen legat i en kälke och hävt ur mig svordomar över det faktum att det sprutade lite snö på mig.

Ståendes där på parkeringen vid Bösjön (*fan vad folk det var där! – som systemet dagen före midsommarafton!*) var man minst lika bortkommen som en kompensationsutsatt och överviktig öring utan fenor i Siljan. Ståbis d.ä. riggade en skoter åt mig (*ja, egentligen riggade han det mesta åt en synnerligen förvirrad Bruks*).

Pang! Sa det plötsligt och Ståbis d.ä susade iväg med skoter och fylld kälke mot Bösjön och stugan där vi skulle bo. Själv bad man Jon att lägga sig bakom mig och se till så att jag kom faktiskt fram helskinnad (*jag hade mina tvivel skall Ni veta*). Jag tror faktiskt att Jon aldrig åkt skoter så sakta även om jag tyckte att det gick fort som själva satan (*jag skrattade faktiskt nästan hela vägen*).

Och ja, tro det eller ej – jag kom fram till stugan hel och ren (*nåja*) där vi skulle övernatta! Stugan var kanonfin och redan uppvärmd av Ståbis d.y. som redan tillbringat ett par timmar på plats. Vid stugan träffade man personer som man inte sett sedan man för nästan exakt 20 år sedan ”språngnickade” vindrutan i en bil utanför Röda Kvarn i Orsa i samband med en frontalkrock (*i snigelfart förvisso – me and machines.....*) – tänk att man skall få lov att åka långt ut i skogen, vintertid, för att återse svunna tiders ansikten?! Skotern föreföll faktiskt vara ett gott socialt instrument – jag tyckte det kom människor och hälsade på hela tiden – otroligt och mycket trevligt!

När Jon sedan helt plötsligt kopplade på motorörat och kläckte ur sig att nu kommer Tompa för ingen annan har en skoter som låter så djävla illa. Mycket riktigt (*imponerande Jon!*) så kom Tompa (Liljedahl) och som sedermera tilldelades helgens

”wild-card”. Tompa var helt klart ett ”wild-card” för det framgick aldrig om han varit i närheten av ens en ”snipa” under 2007.

Efter intag av lite smakrik gulaschsoppa i ”Ståbisgropen” – så drog vi iväg med skotrarna upp till Näcksjövarden och häpnade över den fantastiska utsikten i ett gnistrande vitt landskap.

Jag åkte sist upp till varden, och väl där fick jag tydliga besked om vad de ansåg om min åkning (*inte oväntat, men ändå...*) för när Jon stannade framför mig kläckte Ståbis d.ä. ur sig till Jon att; ”du kan väl inte stanna sådär när du vet vad fan du har för något bakom dig” (*det där ”något bakom dig” var ju givetvis jag då...*).

Magnifik utsökt över Bösjön.

När vi åkte ifrån varden för att återvända till stugan så hände det som jag fruktade allra mest (*förutom farten P-Å!!*) – den ”surrande” flocken skingrades i det gnistrande vita landskapet och jag har sällan känt mig så övergiven. Mitt sista hopp var Ståbis d.ä., men när han stannade för att slå en ”sjua” och jag dumt nog fortsatte dit skidorna pekade var jag helt plötsligt själv på en morrande maskin med mer hästkrafter än min gamla Volvo (*kiss...*). Jag åkte givetvis en aning vilse, men lyckades efter mycket om och men nå fram till stugan. I stugan rådde en smärre palaver och Ståbis d.ä. hade, orolig över min frånvaro, slagit en lov för att hitta igen mig (*jag uppskattar verkligen dina moderskänslor för mig...*).

Sen blev det en vända till vattenhållet (*ja, Ni läste faktiskt rätt*). Därefter bar det hem till stugan för att dela erfarenheter, utbyta minnen, laga mat mm.

Ståbis d.ä. (för övrigt en fantastisk värd) tillagade fläskfile, potatisgratäng med en mycket smakfull sås. Till denna utsökta anrättning serverades givetvis goda och mer eller mindre alkoholhaltiga drycker.

Ståbispojarna vid vattenhållet.....

När maten var slut inriktades insatsen alltmer mot de alkoholhaltiga dryckerna som intogs till bakgrundstonerna från radions musik som vid några tillfällen fick Ståbis d.ä. att rynka på näsan (*I wonder why...*). Ett halvt öra gavs till en handbollsmatch (och i mitt fall givetvis Liverpools hårda kamp i FA-cupen mot amatörlaget Havant & Waterlooville). I efterdyningarna av den halvhjärtade handbollslyssningen ringde Jon i ett svagt ögonblick upp Magnus Järnemyr efter matchen – Orsas galjonsfigur i handollssammanhang (*oj vad han ville prata med ett gäng fyllskaller insnöade i Bösjön just efter match...*). Jons telefon dök upp fler gånger under kvällen, t ex när han lade på x-svärmor på högtalartelefon (*hon ville i alla fall prata.....*).

Grannar besöktes och grannar besökte vår stuga och snön runt stugan förändrades från vackert ”jungfruvit” till en sällsynt blekgul ton (*inte så snyggt faktiskt*).

Framåt småtimmarna beslutade Jon och Ståbis d.y. att laga ett elverk (*det är ju precis vad man vill/måste göra när man druckit en massa öl och ljuset tenderar att likna det som uppenbarar sig när man bryter isär skinkorna på bagaren*). Hur som helst gav detta mig, när grabbarna slutligen gav upp, tydliga flashbacks av en mopedmekande 13-åring som lystrade till namnet Jon. Vad menar jag – jo han luktade ta mig fan jämt olja/bensin då – och det gjorde han nu också - vissa saker förändras tydligen aldrig!

Som äldsten i gänget – Tompa inräknad – tröttnade ju farbror givetvis först och lade därför beslag på nederslafen i targsängen (*ålder och vikt går ju före rätt vet Ni*). Grabbarna fortsatte att i bakgrunden skrålande inmundiga diverse mer eller mindre lämpliga drycker (*fast det starkaste sparkade ju Ståbis d.y. ut tillsammans med kokkaffet ner på golvet i en sömnspasm kl. 6 på morgonen – den geggan var inte*

mumma för morgonsockan....). Självtänkte jag, trots ett halvslumrande tillstånd, att det brände till på foten (*dagen efter märkte jag att strumpan smält på en fläck – liksom huden*) – tydligen så flög en liten loppa från brasan in till mig och hälsade på (*man får väl vara glad att det var en loppa och inte en av grabbarna....*).

På söndagen var alla mycket pigga och alerta (*jo, faktiskt överraskande alerta – kanske det var den fjällaktiga luften med tydliga inslag av tvåtaktsångor?*). Efter en stunds städande och en fantastiskt tillredd frukost och några timmars vila så var samtliga mycket nöjda och kunde återvända hem.

Jag vill påpeka att vi inte blötte en krok i Bösjön (*Patrik ditt försök räknas inte*) – så är det när ”hundringarna” inte har någon gädda i närheten....

Detta var min bild av det hela. Med ett stort leende på läpparna och en kissfläck i byxan (*farten...*) så tackar jag framförallt P-Å, men givetvis även alla andra (”hundringar”, ”wild-cards” och besökare) som gjorde helgen till en kul och minnesvärd upplevelse.

4/5-delar av den ”exklusiva” 100-klubben på Näcksjövar den.

Man hoppas att det blir fler hundringar att svinga bågaren och utbyta erfarenheter med när vi träffas för att summera 2008 års gäddsäsong.

/Bruks